

Κυρία τῶν ἀποστάσεων, αὐτή ἡ φωτιά, αὐτό τό νερό,
αὐτή ἡ γῆ σχηματίζουν ἓνα τέμενος ἐκεῖ πού βρίσκομαι.
Ἄκύρωσε τά ζωα σου καί τήν ξανθιά σου κόρη.
Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στά δικά μου χέρια.

ΟΙ ΝΑΥΤΙΛΟΙ

I

Ἀνάμεσά μας πάνω στό φαρδύ μας κρεβάτι ἀγκαλιάζουμε ἓνα βραχνά
πού τόν ἔχουμε γεμίσει μέ ταξίδια. Ξυπνοῦμε
πίο χωρισμένοι ἀπό πρὶν, μ' ἀνοιχτά χέρια.
Τό στομάχι σου καί τό κεφάλι μου ἀρχίζουν νά πονοῦνε.
Ἄδύνατο νά δουλέψεις. Πονᾶς. Ἐγώ κλαίω.
Ἐξω ἀπ' τό βρώμικο παράθυρο, μέσ στήν ὑγρή
μεμβράνη τῆς καινούργιας ἀνοιξης, λασπωμένα μαυρισμένα παιδιά τσαλαβουτᾶνε
χαρτόνια σέ νερόλακους, γράφουν μέ κιμωλία σ' ἓναν τοίχο
ὅπου δύο ἀγόρια τρῶνε πορτοκάλια πάνω σέ μιά σκάλα πυρκαγιᾶς
Ἀγάπη, ὁ πόθος μᾶς κάνει καί τούς δύο ἀνώνυμους,
μεσήλικες, καβγατζήδες, γελοίους.
Πονᾶς θέλοντας δάκρυα. Ἐκλιπαρῶ γιά πόνο.

Πραγματικός, βρώμικος κι ἐξόριστος, μᾶς
ἀποφεύγει.
Θά τοῦ ἴδειν βιβλία καί γέφυρες,
καί θά ἴφτιαχνα μιά γλώσσα νά μπορούμε ὅλοι νά μιλάμε.

Καμιά ξανθιά φαντασία
Δέ μᾶς ἔστειλε ἡ μητέρα νά μᾶς μαστίζει τήν ἀνοιξη,
αὐτός ἔχει τά δικά του ἄσκημα ὄνειρα, θέλει δουλειά, μεθᾶ,
ἴσως δέ θά ἴχε διαλέξει νά ἴναι ὁμορφος.

Γιατί τόν συγκρατήσαμε ὅταν φώναζε καί ξέρναγε,
εἶμασταν καλοί στό κρεβάτι, ἢ καλοί γιά ἓνα ζεστό γεῦμα,
δέ μᾶς δωρήθηκε ἡ ζωή του ἀπ' τό σβέρκο του,
ἢ ἀκόμα τό δικαίωμα νά μιλάμε πρὶν τή σειρά μας.
Ἀγάπη, ἀγάπη μου, δέν εἶναι αὐτό πού ἔχεις κάνει
ἀλλ' αὐτό πού τώρα ἀκριβῶς κάνεις.

Ὡ, θά κράταγα τό κεφάλι του καί θά τόν τάιζα πορτοκάλια
νά γευτεῖ τό ζεστό του σπῆτι,
ρόζ γαρίδα νά γευτεῖ τό πράσινο γλείψιμο τῆς θάλασσας.
Νά γευτεῖ τό δρόμο, τάρτα, κρύα ἄγρια μῆλα
καί μακριά χλομά σταφύλια μέ σκονισμένα φεγγαρίσια δέρματα.
Νά γευτεῖ τόν ἔρωτά μου, κεχριμπαρένιο μέλι ἑλληνικό
στρώνοντας τή γλώσσα του μέ γλυκιά σκέψη πικροῦ.
Νά γευτεῖ τόν ἔρωτά μου, ὠμό κρέας, ραπάνια, λεμόνια
καί ἀλάτι τρίβοντας τά χεῖλια του ἐκεῖ πού εἶναι σκασμένα.